

Természetesen nem önmagában áll e szépség, de sokoldalú megnyilatkozása ugyanúgy visszaironizálja és így patetikusán megemeli a szemlélt és megítélt világ alacsony voltát, mint ahogy az itt felidézett sorok szintaxisa, valamint mondat- és sortördelese is visszaironizálja maguknak a szavaknak elsődlegesen kopár jelentését. S e vonatkozásban ismét nagyon közel kerül Petri a nagy ironikus romantikához: hisz ők, a romantikusok voltak azok, akik a szépséget mint a világ ellenpontját fogták fel, képzeltek el, s a szépséget is a világgal való szembenállásként akarták létrehozni. Úgy, ahogy Novalis tette, aki még Goethe Wilhelm Meisterének erkölcsi dilemmáit is úgy interpretálta (a Herkules a válaszúton toposz mintájára), mintha nála is egyedül maga a *szépség* állna, istennőként, a haszonelvűséggel, a polgári léttel szemben...¹⁶ Úgy, amint Friedrich Schlegel mondta ekkoriban egyik filozofikus-aforisztikus töredékében: „*Szép az, ami egyszerre ingerlően vonzó és fenséges.*”¹⁷

(Előadásként elhangzott a Magyartanárok Egyesülete és a Holmi 2001. április 11-én tartott Petri György-
emlékkonferenciáján.)

Jónás Tamás

NEM SZERETEM A LÁNYOKAT

Nem szeretem a lányokat
Ha szépek, szentek, csendesek
Mert szép és rossz és nagy dumás
Kéne legyek – de nem leszek
Nekik az utca kirakat
A férfi ráérős vevő
Mindenre kaphatók ha van
Legyőzni őket túlerő

Nem szeretem a lányokat
Ha cserfések, ha kis rimák
Bár értem én: kevés a méh
S a nagy mezőn sok a virág
A színes száj, a szem ragyog
Villan a comb, a tanga vág
Még kérned sem kell, megkapod
S ha megkaptad, mennél tovább

¹⁶ Novalis: VORARBEITEN ZU VERSCHIEDENEN FRAGMENTSAMMLUNGEN. 242.: „*Schönheit und Nutzen sind die Göttinnen, die ihm einigemal unter verschiedenen Gestalten auf Scheidewegen erscheinen*”. In: Novalis: id. kiad. 535.

¹⁷ Vö. Friedrich Schlegel: ATHENÄUM-TÖREDÉKEK. 108. (Ford.: Tandori Dezső). In: A. W. Schlegel és Fr. Schlegel: VÁLOGATOTT ESZTÉTIKAI ÍRÁSOK. Szerk.: Zoltai Dénes. 1980. 279.

De szeretem a lányokat
 Kiket szédít a pillanat
 Mert tudják pontosan mit ad
 És mit vesz el ha elmarad
 Kiknek titkuk van, s nem a test
 Szomorúak és boldogok
 Előttem vetkőznek hiszen
 Fák ők s én szelíd ősz vagyok

Fábri Péter

A GYILKOS LIVIUS

– Egyszer még maguk alá temetnek a könyveid – mondta Kriszta inkább bosszúsan, mint viccből. Én éppen a tiplivel kínlódtam.

Nemrég fejeződött be a lakásfestés, és ekkor tartottunk a könyvespolcok visszarámolásánál. A legtöbb könyvespolcunk csak úgy megállt egymásra rakva, de az egyik sarkban kénytelenek voltunk a falra szerelhető polcokat használni. Itt állt ugyanis az ülőgarnitúra, és azt rá kellett tolni a falra. Emiatt persze nem lehetett a padlóra polcot tenni. Könyvünk viszont annyi volt, hogy másképp nem fért volna. Ezt a remek, már messziről kínálkozó falfelületet is ki kellett tehát használnunk. Kriszta szipogott egy kicsit, hogy milyen szép volna ott inkább néhány kép, de hát ez nem ment, a könyvvírus támadásba lendült, és elfoglalta az ülőgarnitúra fölötti sarkot is.

A tiplizést nagyon utáltam. Persze tudomásul vettem, szükséges rossz. Fiatal koromban még büszke is voltam rá, hogy nem vagyok olyan hülye mamlasz, mint értelmiségi barátaink nagy része, akik képtelenek lettek volna egy tiplit saját kezűleg elhelyezni a falban. De mára elegendő lettem a dologból. Mennyivel egyszerűbb volna, ha nem kéne ide fölszerelnem ezt a könyvespolcot.

Egyszer, míg a festő dolgozott, megpróbáltam elképzelni a lakásunkat könyvek nélkül. Hogy mi lenne, ha mindent visszarámolnánk, de a könyvespolcokat, azokat nem. Elvinnék mindent az antikváriba, talán két-három milliót is kapnék értük, ha nem többet, és nem lennének többé könyveink. A becsült összegből persze arra is rájöttem, hogy milyen gazdag lehetnék, ha azt a rengeteg pénzt, amit könyvekre költöttem, befektetem valami értelmes dologba.

Néha azt is kiszámítottam, hány évre lenne szükségem a mai olvasási tempóm mellett ahhoz, hogy akár csak a saját könyvtáramat kiolvassam. Legalább három-négyezer kötet. Ha minden héten elolvasnék egyet (vegyük ezt az átlagot, ebben az egy délután kiolvasott Olcsó Könyvtár-regények éppúgy benne vannak, mint a sok száz oldalas, nehezen emészthető természettudományi ismeretterjesztő könyvek), szóval, ha hetente egyet veszünk, az négyezer hét, körülbelül nyolcvan év. Tehát a százharminchoz közelítenék, mire a könyvtáram végére jutnék. (Hogy biztos legyek benne, nem tévedtem, fölhajtottam a festés miatt az íróasztalomra helyezett nejlontakarót, és előkotortam a